

การพัฒนาแบบการโค้ชร่วมกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ
ทางบวกที่เสริมสร้างสมรรถนะทางการประเมิน
ของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู

DEVELOPING COACHING MODELS IN CONJUNCTION WITH
PROVIDING CONSTRUCTIVE FEEDBACK TO ENHANCE THE
ASSESSMENT COMPETENCIES OF STUDENT TEACHERS
DURING THEIR PROFESSIONAL INTERNSHIP EXPERIENCES

ทิพนงค์ กุลเกต*

THIPANONG GULGATE

(Received: July 11, 2023; Revised: August 25, 2023; Accepted: October 11, 2023)

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนาแบบการโค้ชร่วมกับการให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกที่เสริมสร้างสมรรถนะทางการประเมินของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู และ 2) เพื่อประเมินประสิทธิผลของรูปแบบการโค้ชร่วมกับการให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกที่เสริมสร้างสมรรถนะทางการประเมินของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู กลุ่มเป้าหมายเป็นนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู จำนวน 5 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย แบบประเมินสมรรถนะทางการประเมิน และแบบประเมินความพึงพอใจ เก็บรวบรวมข้อมูลตั้งแต่เดือนมกราคม 2566 จนถึงเดือนมีนาคม 2566 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การแจกแจงนับความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่า 1) รูปแบบการโค้ชร่วมกับกระบวนการให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกที่เสริมสร้างสมรรถนะทางการประเมินของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู (GROW Model) มี 4 ขั้นตอนดังนี้ (1) G-Goal เป้าหมาย (2) R-Real ความเป็นจริง (3) O-Option ทางเลือกและ (4) W-Will ความตั้งใจ 2) ประสิทธิภาพของรูปแบบการโค้ชร่วมกับกระบวนการให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกที่เสริมสร้างสมรรถนะทางการประเมินของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ประกอบด้วย

* ภาควิชาศึกษาทั่วไป วิทยาลัยนาฏศิลปสุพรรณบุรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

Department of General Education, College of Suphanburi Dramatic Arts, Bunditpatanasilpa Institute of Fine Arts

1) ความสามารถด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูในภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.51$, S.D. = 0.51)

2) ผลประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการใช้รูปแบบการโค้ชชิ่งร่วมกับการให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกในภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.53$, S.D. = 0.50)

คำสำคัญ : รูปแบบการโค้ช การให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวก สมรรถนะการประเมิน นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู

Abstract

This research aims to 1) develop coaching models in conjunction with providing positive constructive feedback to enhance the assessment competencies of student teachers during their professional internship experiences and; 2) evaluate the effectiveness of the coaching models and positive constructive feedback in reinforcing the assessment competencies of student teachers. The target group consists of 5 student teachers, and data collection tools include competency assessment and satisfaction surveys. Data were collected from January 2022 to March 2022 and analyzed using frequency counts, percentages, averages, standard deviations, and content analysis.

Research findings reveal: The GROW Model, consisting of G-Goal, R-Real, O-Option, and W-Will, effectively enhances the assessment competencies of student teachers during their professional internship experiences. The overall effectiveness of the coaching models and positive constructive feedback is evident in:

1) High average scores for the ability to measure and assess student teachers' learning outcomes ($\bar{X} = 4.51$, S.D. = 0.51).

2) High average scores for student satisfaction with the use of coaching models and positive constructive feedback ($\bar{X} = 4.53$, S.D. = 0.50).

Keywords: coaching models, positive constructive feedback, assessment competencies, student teachers

บทนำ

การผลิตและพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ได้กำหนดให้มีระบบการพัฒนาที่เน้นสมรรถนะ (Teacher and personals Competency) ตามพระราชบัญญัติสภาครูและบุคลากรทางการศึกษา พุทธศักราช 2546 มาตรา 49

ได้กำหนดให้ครูต้องมีสมรรถนะในการปฏิบัติงานไว้ในมาตรฐานความรู้และประสบการณ์วิชาชีพ ทั้งนี้ คณะกรรมการคุรุสภาได้จัดทำประกาศคณะกรรมการคุรุสภา เรื่องสาระความรู้ สมรรถนะและประสบการณ์วิชาชีพของผู้ประกอบวิชาชีพครู ผู้บริหารสถานศึกษา และศึกษานิเทศก์ ข้อบังคับคุรุสภาว่าด้วยมาตรฐานวิชาชีพ และจรรยาบรรณของวิชาชีพ พุทธศักราช 2548 จึงได้กำหนดคุณลักษณะและคุณภาพที่พึงประสงค์ในการประกอบวิชาชีพทางการศึกษาที่ผู้ประกอบวิชาชีพทางการศึกษาต้องประพฤติปฏิบัติตนให้เกิดคุณภาพ ประกอบด้วยวิชาชีพทางการศึกษาซึ่งเป็นวิชาชีพชั้นสูง โดยกำหนดมาตรฐานวิชาชีพทางการศึกษาไว้ 3 ด้าน ประกอบด้วย มาตรฐานด้านความรู้และประสบการณ์วิชาชีพครู มาตรฐานการปฏิบัติงาน มาตรฐานการปฏิบัติตน หรือจรรยาบรรณวิชาชีพ (สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา, 2550, น. 1)

ประเทศในกลุ่มอาเซียน อาทิ ประเทศสิงคโปร์ ได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาครู เพราะเชื่อมั่นว่าคุณภาพของครูจะส่งผลต่อคุณภาพผู้เรียน ผู้อำนวยการสถาบันการศึกษาแห่งชาติประเทศสิงคโปร์ กล่าวว่า กฎที่สำคัญในระบบการศึกษาสิงคโปร์ประการแรก คือ มีการเตรียมการเพื่อให้ครูใหม่ที่ก้าวเข้าสู่ระบบการศึกษาทุกปี และกำหนดนโยบายชัดเจนว่า การพัฒนาวิชาชีพของครูที่อยู่ในระบบการศึกษามีความสำคัญเทียบเท่ากับการเตรียมครูใหม่ ต้องส่งเสริมให้เข้าใจและมีส่วนร่วมในการสอนที่ต่อเนื่องและการฝึกอบรมในขณะที่ทำงาน เพื่อพัฒนาวิชาชีพอย่างสม่ำเสมอ (สุวิมล สพฤกษ์ศรี, 2561, น. 4)

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน นับเป็นสมรรถนะที่สำคัญสำหรับวิชาชีพครู เป็นหนึ่งในวิธีการพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ความสามารถ ทักษะ สมรรถนะ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ผ่านการใช้วิธีการประเมินตามสภาพจริง ใช้วิธีการประเมินที่หลากหลาย ประเมินอย่างต่อเนื่อง และให้ข้อมูลย้อนกลับที่เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน การประเมินอย่างสร้างสรรค์ให้คุณค่ากับการเรียนรู้ในผลการประเมินมากกว่าการตัดสินผลการเรียน ผู้เรียนใช้ผลการประเมินมาวางแผนและพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องส่วนผู้สอน นำผลการประเมินมาปรับปรุงคุณภาพการจัดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องด้วยเช่นเดียวกัน (วิชัย วงษ์ใหญ่ และ มารุต พัฒนา, 2564, น. 2) จะเห็นได้จากที่คุรุสภาได้กำหนดมาตรฐานวิชาชีพทางการศึกษาด้านความรู้และประสบการณ์วิชาชีพด้านการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้ ดังนั้นหลักสูตรการจัดการเรียนการสอนในสาขาครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์ 5 ปี กำหนดให้นิสิตหรือนักศึกษาออกฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูในสถานศึกษาเป็นเวลา 1 ปี อีกทั้งในหลักสูตรการจัดการเรียนการสอนในสาขาครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์ 4 ปี ก็ได้กำหนดให้นิสิตหรือนักศึกษาออกฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูในสถานศึกษาเป็นเวลา 1 ภาคการศึกษา เช่นเดียวกัน เพื่อให้ นิสิตนักศึกษาได้เรียนรู้และฝึกฝนทักษะจากประสบการณ์จริงในสถานศึกษาโดยดำเนินการจัดการเรียนการสอนควบคู่กับการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ โดยมีอาจารย์พี่เลี้ยงและอาจารย์นิเทศก์คอยดูแลให้คำแนะนำจากภาควิเคราะห์

ผลการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2565 พบว่า นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู จำนวน 27 คน มีสมรรถนะทางการประเมินอยู่ในระดับดีมาก จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 18.52 การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ตามสภาพจริง ด้วยวิธีการที่หลากหลาย มีการให้ข้อมูลป้อนกลับแก่นักเรียนเพื่อพัฒนาการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง สามารถเป็นตัวอย่างที่ดีให้กับเพื่อนนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูได้ แต่การรายงานผลจากการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ การบันทึกผลการเรียนรู้ และการสร้างเกณฑ์การให้คะแนนในเครื่องมือวัดผลการเรียนรู้ยังไม่สอดคล้องกับวิธีวัดและประเมินผลที่ใช้ช่วงการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู

การโค้ชเพื่อพัฒนาศักยภาพผู้เรียน หมายถึง การที่ผู้สอนในฐานะที่เป็นโค้ชของผู้เรียน (Teacher as the Coach) ดำเนินการพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ ความสามารถ กระบวนการเรียนรู้ กระบวนการคิดขั้นสูง รวมทั้งคุณลักษณะที่พึงประสงค์ โดยใช้วิธีการสร้างกระบวนการทางความคิดเพื่อการเติบโต การสร้างบรรยากาศทางบวก การให้ข้อมูลเพื่อกระตุ้นการเรียนรู้ การใช้พลังคำถาม การชี้แนะเพื่อการรู้จักคิด การเป็นนั่งร้านการเรียนรู้ (Scaffolding) การให้ความเอื้ออาทร การกำกับติดตามความก้าวหน้าทางการเรียนรู้ การประเมินเพื่อการเรียนรู้ การให้ข้อมูลย้อนกลับและการให้ข้อมูลเพื่อการเรียนรู้ต่อยอดด้วยตนเอง (วิชัย วงษ์ใหญ่ และมารุต พัฒนาผล, 2562, น. 2) จากการวิเคราะห์แนวคิดเกี่ยวกับ การโค้ชของนักวิชาการ รวมทั้งผลการวิจัยต่าง ๆ ได้ทำให้เห็นว่า การพัฒนาศักยภาพผู้เรียนในบริบทโลกยุคปัจจุบันนั้น เน้นการกระตุ้นมิติด้านใน (inner) ของผู้เรียนมากกว่าอบรมสั่งสอนและการถ่ายทอดความรู้จากผู้สอนไปยังผู้เรียนโดยตรง อันเนื่องมาจากบริบทของโลกปัจจุบันผู้เรียนสามารถเข้าถึงความรู้ต่าง ๆ ผ่านอุปกรณ์เทคโนโลยีดิจิทัลได้ด้วยตนเอง ประกอบกับมีความรู้ใหม่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว และต่อเนื่อง ประกอบกับความหลากหลายของผู้เรียนในด้านวิถีชีวิต วิธีการเรียนรู้ ลักษณะนิสัย ระดับความสามารถที่แตกต่างกันทำให้ผู้สอนไม่สามารถนำความรู้มาถ่ายทอดให้กับผู้เรียนได้อีกต่อไป อีกทั้งผู้เรียนยังต้องได้รับการพัฒนาให้มีทักษะการคิดขั้นสูง มีทักษะการเรียนรู้และการสร้างสรรค์นวัตกรรม เพื่อให้สามารถประกอบอาชีพและดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างมีคุณภาพ ปัจจัยที่ทำให้ผู้สอนต้องเปลี่ยนบทบาทจากการสอนหรือการถ่ายทอดความรู้มาเป็นโค้ชของผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนพัฒนาตนเองเต็มตามศักยภาพ ซึ่งมี 3 องค์ประกอบ ได้แก่ ความยึดมั่นผูกพัน (Engage) การเสริมพลังการเรียนรู้ (Empower) และการสร้างความกระตือรือร้น (Enliven) เรียกองค์ประกอบทั้ง 3 ประการนี้ว่า รูปแบบการโค้ช “3Es” โดยที่องค์ประกอบทั้ง 3 ประการ มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน โค้ชเลือกใช้วิธีการโค้ชหรือผสมผสานกันให้เหมาะสมกับสถานการณ์บริบทของการโค้ช โดยไม่จำกัดว่าจะต้องเริ่มจากองค์ประกอบใด ซึ่งองค์ประกอบทั้ง 3 ประการ เป็นปัจจัยที่ทำให้การโค้ชของผู้สอนประสบความสำเร็จ คือ การพัฒนาศักยภาพผู้เรียน (วิชัย วงษ์ใหญ่ และมารุต พัฒนาผล, 2562, น. 7-8)

การให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวก (positive feedback) เป็นเทคนิคที่สำคัญในการประเมินและพัฒนาความก้าวหน้าของผู้เรียน (Li & Luca, 2012, p. 2) เป็นการส่งเสริมสนับสนุนความสามารถของแต่ละบุคคล มีการสนทนาร่วมกันเพื่อก่อให้เกิดการเรียนรู้ โดยมีวัตถุประสงค์หลักคือ ลดช่องว่างระหว่างความรู้ความสามารถในปัจจุบันและความรู้ความสามารถตามเป้าหมายที่ครู ผู้เรียน หรือผู้ปกครองต้องการ โดยมีการสร้างเป้าหมายร่วมกันตั้งแต่ต้น (Hattie & Timperley, 2007, pp. 81-82 และ Beaumont, O' Doherty & Shannon, 2011, p. 671) ทั้งนี้ กระบวนการให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกในภาพรวมแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอนใหญ่ ๆ ประกอบด้วย ขั้นตอนที่ 1 กำหนดเป้าหมายการดำเนินงานร่วมกัน ขั้นตอนที่ 2 ผู้สอนวิเคราะห์ผู้เรียน มอบงานและเสนอแนะแนวทางการดำเนินงาน ขั้นตอนที่ 3 ผู้สอนให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกแก่ผู้เรียน ผู้เรียนเชื่อมโยงความรู้และข้อมูลย้อนกลับเพื่อพัฒนางาน (พินดา วราสุนันท์, 2558, น. 137) จึงสรุปได้ว่า กระบวนการให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกเป็นแนวคิดที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถสะท้อนความสามารถของตนเองและได้รับแนวทางพัฒนาตนเองอย่างเต็มตามศักยภาพได้อย่างเหมาะสม

ผู้วิจัยในฐานะอาจารย์นิเทศก์ได้ตระหนักถึงความสำคัญในการพัฒนาสมรรถนะทางการประเมินของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพรูโดยใช้รูปแบบการโค้ชชิ่งร่วมกับ การให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกเพื่อพัฒนาความรู้ความสามารถของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพรูได้อย่างเต็มศักยภาพ รวมถึงการประเมินความพึงพอใจต่อการดำเนินงานและประเมินข้อมูลย้อนกลับทางบวกว่ามีความเหมาะสมหรือไม่ เพื่อให้ได้แนวทางในการพัฒนาที่มีความเหมาะสม หากนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพรูมีโอกาสได้รับการพัฒนาสมรรถนะดังกล่าวจะทำให้การปฏิบัติงานวัดและประเมินผลมีคุณภาพและเป็นแนวทางในการพัฒนาสมรรถนะทางการประเมินให้มีประสิทธิภาพต่อไป สามารถวัดและประเมินผลได้ตรงกับจุดมุ่งหมายการเรียนการสอนจะส่งผลให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมาย การประเมินผลการเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งผลการวัดและประเมินผู้เรียนนั้นจะนำไปใช้เป็นข้อมูลในการส่งเสริมเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ เป็นแนวทางในการปรับปรุงผู้เรียนให้มีความก้าวหน้ามากยิ่งขึ้นและปรับเปลี่ยนกระบวนการเรียนรู้ของครูผู้สอนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์

1. เพื่อพัฒนารูปแบบการโค้ชชิ่งร่วมกับ การให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกที่เสริมสร้างสมรรถนะทางการประเมินของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพรู
2. เพื่อประเมินประสิทธิผลของรูปแบบการโค้ชชิ่งร่วมกับ การให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกที่เสริมสร้างสมรรถนะทางการประเมินของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพรู

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต วิทยาลัยนาฏศิลปสุพรรณบุรี จำนวน 27 คน จำแนกเป็น สาขาวิชานาฏศิลป์ไทยศึกษา จำนวน 19 คน และสาขาวิชาดนตรีคีตศิลป์ไทยศึกษา จำนวน 8 คน ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2565

2. กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต วิทยาลัยนาฏศิลปสุพรรณบุรี จำนวน 5 คน จำแนกเป็น สาขาวิชานาฏศิลป์ไทยศึกษา จำนวน 3 คน และสาขาวิชาดนตรีคีตศิลป์ไทยศึกษา จำนวน 2 คน ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2565 ใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยมีคุณสมบัติคือเป็นนักศึกษาที่ผู้วิจัยได้รับมอบหมายให้เป็นอาจารย์นิเทศก์ (ทั่วไป) อ้างอิงตามประกาศวิทยาลัยนาฏศิลปสุพรรณบุรี ลงวันที่ 31 ตุลาคม 2565 เรื่อง รายชื่อนักศึกษาปฏิบัติการสอนสถานศึกษา และรายชื่ออาจารย์นิเทศก์การปฏิบัติการสอนในสถานศึกษา 1, 2 ประจำปีการศึกษา 2565

3. ตัวแปรของการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

3.1 ตัวแปรต้น คือ รูปแบบการโค้ช GROW Model

3.2 ตัวแปรตาม คือ ประสิทธิภาพของรูปแบบการโค้ชร่วมกับการให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวก

4. ขอบเขตด้านระยะเวลา งานวิจัยนี้ดำเนินการเก็บข้อมูลในระหว่างภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2565 ระหว่างเดือนธันวาคม จนถึงเดือนมีนาคม 2566 รวมระยะเวลาดำเนินการทั้งสิ้น 3 เดือน

5. ขอบเขตด้านเนื้อหา

5.1 รูปแบบการโค้ช แบบ 3Es

5.2 การให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวก

5.3 สมรรถนะทางการประเมิน

วิธีการศึกษา

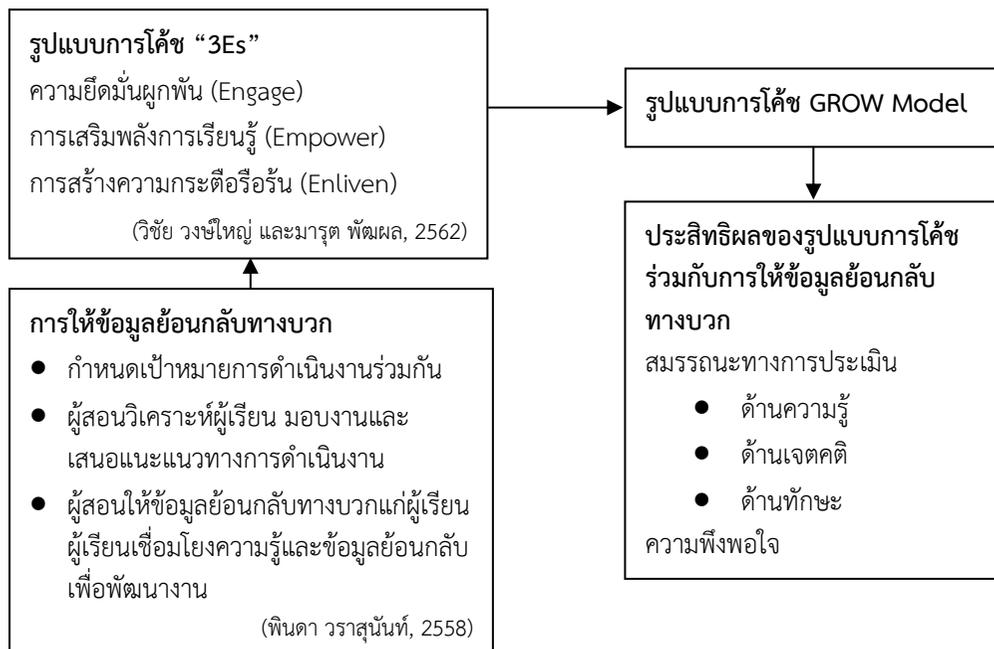
กรอบความคิดในการวิจัย

1. รูปแบบการโค้ชเพื่อพัฒนาผู้เรียน แบบ 3Es ซึ่งมี 3 องค์ประกอบ ได้แก่ ความยึดมั่นผูกพัน (Engage) การเสริมพลังการเรียนรู้ (Empower) และการสร้างความกระตือรือร้น (Enliven) เรียกองค์ประกอบทั้ง 3 ประการนี้ว่า รูปแบบการโค้ช “3Es” โดยที่องค์ประกอบทั้ง 3 ประการมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน (วิจัย วงษ์ใหญ่ และ มารุต พัฒนาผล, 2562, น. 7-8) ร่วมกับการให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวก แบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอนใหญ่ ๆ ประกอบด้วย ขั้นตอนที่ 1 กำหนดเป้าหมายการดำเนินงานร่วมกัน ขั้นตอนที่ 2 ผู้สอน

วิเคราะห์ผู้เรียน มอบงานและเสนอแนะแนวทางการดำเนินงาน ขั้นตอนที่ 3 ผู้สอนให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกแก่ผู้เรียน ผู้เรียนเชื่อมโยงความรู้และข้อมูลย้อนกลับเพื่อพัฒนางาน (พินดา วราสุนันท์, 2558, น. 87)

2. สมรรถนะทางการประเมิน (Evaluation Capability) ผู้วิจัยสังเคราะห์แนวคิดของชัยมงคล ปินะสา รัตนชัย สวัสดิ์ และกฤษฎายาญจน์ โดพิทักษ์ (2565, น. 80-81) วิวัฒน์ อันน่วม และคณะ (2559, น. 298) วิหาญ พละพร, อีรวุฒิ เอกะกุล และววรรณดี แสงประทีปทอง (2557, น. 79) เบญจมาศ พุทธิมา (2561, น. 57) และวิไลภรณ์ คำมัน, ฟารีดา หิมะด้า และกฤษฎายาญจน์ โดพิทักษ์(2564, น. 65) จำแนกออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านความรู้ เป็นองค์ความรู้และประสบการณ์จากการพัฒนาตนเองด้วยกระบวนการอบรม แลกเปลี่ยน และถอดประสบการณ์ 2) ด้านเจตคติ คือ การยอมรับและปรับตัวในการปฏิบัติวิชาชีพครู 3) ด้านทักษะ คือ ความสามารถของบุคคลที่ได้จากการกำกับติดตาม การให้ข้อมูลย้อนกลับ และปรับปรุงการปฏิบัติงาน โดยมีสมรรถนะในการออกแบบวิธีการวัดและประเมินผลอย่างหลากหลาย เหมาะสมกับเนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้และผู้เรียน สร้างและนำเครื่องมือวัดและประเมินผลไปใช้อย่างถูกต้องเหมาะสมวัดและประเมินผลผู้เรียนตามสภาพจริง และสามารถนำผลการประเมินการเรียนรู้มาใช้ในการพัฒนาการจัดการเรียนรู้

ดังนั้นผู้วิจัยสรุปกรอบแนวคิดรูปแบบการโค้ชร่วมกับการให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกที่เสริมสร้างสมรรถนะทางการประเมินของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูเป็นแผนภาพดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบความคิดในการวิจัย

ที่มา : ผู้วิจัย

ขั้นตอนการศึกษาและการเก็บรวบรวมข้อมูล

ขั้นตอนที่ 1 พัฒนารูปแบบการโค้ชชิ่งร่วมกับการให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกที่เสริมสร้างสมรรถนะทางการประเมินของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

1. สัมภาษณ์ ผู้บริหาร หัวหน้าภาควิชา ประธานหลักสูตร หัวหน้างานฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู หัวหน้ากลุ่มวิชาชีพครู อาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร เรื่อง รูปแบบการโค้ชชิ่งร่วมกับการให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกที่เสริมสร้างสมรรถนะทางการประเมินของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู

2. จัดสนทนากลุ่มนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู เรื่อง รูปแบบการโค้ชชิ่งร่วมกับการให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกที่เสริมสร้างสมรรถนะทางการประเมินของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู

3. จัดสัมมนาอิงผู้เชี่ยวชาญ (connoisseurship) ซึ่งคุณสมบัติเบื้องต้นเป็นผู้ที่มีความรู้ มีประสบการณ์ที่เชี่ยวชาญในแต่ละด้าน จำนวน 5 คน ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการนิเทศ (การโค้ช) จำนวน 2 คน ผู้เชี่ยวชาญด้านวัดและประเมินผล จำนวน 1 คน ประธานหลักสูตร จำนวน 2 คน เรื่อง รูปแบบการโค้ชชิ่งร่วมกับการให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกที่เสริมสร้างสมรรถนะทางการประเมินของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู เพื่อตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของรูปแบบการโค้ชชิ่งร่วมกับการให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกที่เสริมสร้างสมรรถนะทางการประเมินของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูและเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ขั้นตอนที่ 2 ประเมินประสิทธิผลของรูปแบบการโค้ชชิ่งร่วมกับการให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกที่เสริมสร้างสมรรถนะทางการประเมินของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

1. ประเมินสมรรถนะทางการประเมินของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ก่อนเข้าร่วมวิจัย โดยให้นักศึกษาประเมินความสามารถของตนเองก่อนเริ่มต้นกระบวนการเป็นการอธิบายความรู้ก่อนหน้า ความสามารถทางการวัดและประเมินผลในช่วงฝึกประสบการณ์วิชาชีพ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565

2. ผู้วิจัยและนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ประชุมเพื่อสร้างความเข้าใจ การดำเนินงานในภาพรวมร่วมกัน มอบหมายให้นักศึกษาศึกษาขอบเขตงานของการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ และเก็บข้อมูลเบื้องต้นก่อนดำเนินการวัดและประเมินผล

3. นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูดำเนินการจัดการเรียนการสอน วัดและประเมินผลการเรียนรู้ ผู้วิจัยดำเนินการให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักศึกษา ทั้งนี้ นักศึกษาทำการบันทึกผลการให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกทุกครั้ง ส่งแบบบันทึกให้อาจารย์นิเทศก์ และครูพี่เลี้ยงตรวจสอบ นำข้อมูลย้อนกลับเชิงบวกที่ได้ไปพัฒนาปรับปรุงวิธีการวัด

และประเมินผลการเรียนรู้ ระหว่างเดือนมกราคมจนถึงเดือนมีนาคม 2566 จำนวน 3 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง แต่ละครั้งห่างกันประมาณ 1 เดือน ตามตารางนิเทศนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ดังนี้

ครั้งที่ 1 วันที่ 3, 9, 12, 19 และ 26 มกราคม 2566

ครั้งที่ 2 วันที่ 2, 6, 9, 16 และ 23 กุมภาพันธ์ 2566

ครั้งที่ 3 วันที่ 2, 9, 13, 16 และ 23 มีนาคม 2566

4. อาจารย์นิเทศและครูพี่เลี้ยงร่วมกันประเมินสมรรถนะทางการประเมินของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู จำนวน 5 คน และนำผลการประเมินมาวิเคราะห์โดยใช้ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

5. ผู้วิจัยประเมินสมรรถนะทางการประเมินของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูหลังเข้าร่วมวิจัย โดยพิจารณาจากแผนการจัดการเรียนรู้ และ รายงานผลการปฏิบัติการสอนในสถานศึกษา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565

6. สัมมนาอิงผู้เชี่ยวชาญเพื่อพิจารณาผลการวิจัยในภาพรวม (Connoisseurship) จำนวน 3 ท่าน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ขั้นตอนที่ 1 พัฒนารูปแบบการโค้ชพร้อมกับการให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกที่เสริมสร้างสมรรถนะทางการประเมินของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู วิเคราะห์ข้อมูลโดยดำเนินการดังนี้

1. แบบสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ เรื่อง รูปแบบการโค้ชพร้อมกับการให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกที่เสริมสร้างสมรรถนะทางการประเมินของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ใช้การวิเคราะห์เนื้อหา

2. ประเด็นสนทนากลุ่ม เรื่อง รูปแบบการโค้ชพร้อมกับการให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกที่เสริมสร้างสมรรถนะทางการประเมินของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ใช้การวิเคราะห์เนื้อหา

3. ประเด็นสัมมนาอิงผู้เชี่ยวชาญ (connoisseurship) รูปแบบการโค้ชพร้อมกับการให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกที่เสริมสร้างสมรรถนะทางการประเมินของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ใช้การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยค่าเฉลี่ยรายข้อต้องมีค่ามากกว่า 3.50 ขึ้นไป

ขั้นตอนที่ 2 ประเมินประสิทธิผลของรูปแบบการโค้ชพร้อมกับการให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกที่เสริมสร้างสมรรถนะทางการประเมินของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู วิเคราะห์ข้อมูลโดยดำเนินการดังนี้

1. แบบประเมินสมรรถนะทางการประเมินของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู จากการใช้รูปแบบการโค้ชชิ่งร่วมกับการให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวก (ก่อนฝึกประสบการณ์วิชาชีพ) วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ การวิเคราะห์เนื้อหา

2. แบบประเมินสมรรถนะทางการประเมินของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู จากการใช้รูปแบบการโค้ชชิ่งร่วมกับการให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวก (หลังฝึกประสบการณ์วิชาชีพ) วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ การวิเคราะห์เนื้อหา

3. แบบบันทึกผลการให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกที่เสริมสร้างสมรรถนะทางการประเมินของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์เนื้อหา

4. แบบประเมินความพึงพอใจต่อการใช้รูปแบบการโค้ชชิ่งร่วมกับการให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกที่เสริมสร้างสมรรถนะทางการประเมินของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ใช้การวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

จริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

งานวิจัยนี้ได้รับการพิจารณาและผ่านการรับรองจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา เลขที่ใบรับรอง HE-218-2565 รับรองวันที่ 27 ธันวาคม 2565

ผลการศึกษา

การวิจัย เรื่อง การพัฒนารูปแบบการโค้ชชิ่งร่วมกับการให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกที่เสริมสร้างสมรรถนะทางการประเมินของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 รูปแบบการโค้ชชิ่งร่วมกับกระบวนการให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกที่เสริมสร้างสมรรถนะทางการประเมินของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู : GROW Model

ตารางที่ 1 รูปแบบการโค้ชชิ่งร่วมกับกระบวนการให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกที่เสริมสร้างสมรรถนะทางการประเมินของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู : GROW Model

หลักการของรูปแบบ	พัฒนาสมรรถนะทางการประเมินโดยใช้การโค้ชชิ่งร่วมกับการให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกสำหรับนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู
จุดประสงค์ของรูปแบบ	เสริมสร้างสมรรถนะทางการประเมินของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู
บทบาทของอาจารย์นิเทศก์	ใช้วิธีการโค้ช (coaching) รูปแบบต่าง ๆ อาทิ expert coaching
บทบาทของครูพี่เลี้ยง	ใช้วิธีการเป็นพี่เลี้ยง (mentoring)

ตารางที่ 1 รูปแบบการโค้ชร่วมกับกระบวนการให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกที่เสริมสร้างสมรรถนะทางการประเมินของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู : GROW Model (ต่อ)

<p>ขั้นตอนของรูปแบบ</p>	<p>ขั้นตอนที่ 1 G-Goal (เป้าหมาย) กำหนดเป้าหมายที่ชัดเจนและเฉพาะเจาะจงที่ต้องการบรรลุ</p> <p>ขั้นตอนที่ 2 R-Real (ความเป็นจริง) โค้ชกระตุ้นให้นักศึกษาวิเคราะห์สภาพความเป็นจริงของตนให้สัมพันธ์กับเป้าหมาย</p> <p>ขั้นตอนที่ 3 O-Option (ทางเลือก) โค้ชให้นักศึกษาเลือกกลยุทธ์ต่าง ๆ เพื่อก้าวไปข้างหน้าสู่จุดหมาย</p> <p>ขั้นตอนที่ 4 W-Will (ความตั้งใจ) ประเมินผลลัพธ์และความมุ่งมั่นในการดำเนินการตามเป้าหมาย พร้อมทั้งให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกแก่ผู้เรียนเพื่อเชื่อมโยงความรู้และเพื่อพัฒนางาน</p>
-------------------------	--

ที่มา : ผู้วิจัย

ภาพที่ 2 รูปแบบการโค้ชร่วมกับกระบวนการให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกที่เสริมสร้างสมรรถนะทางการประเมินของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู GROW Model 4

ที่มา : ผู้วิจัย

ตอนที่ 2 ประสิทธิภาพของรูปแบบการโค้ชชิ่งร่วมกับการให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกที่เสริมสร้างสมรรถนะทางการประเมินของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู

1) สมรรถนะทางการประเมินของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูจากการใช้รูปแบบการโค้ชชิ่งร่วมกับการให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวก

อาจารย์นิเทศก์และครูพี่เลี้ยงร่วมกันประเมินสมรรถนะทางการประเมินของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู จำนวน 5 คน ในวันพฤหัสบดีที่ 30 มีนาคม 2566 ผลการประเมินนำมาวิเคราะห์โดยใช้ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สรุปผลการประเมินเป็นภาพรวม ผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานผลการประเมินความสามารถด้านการวัดและประเมินผลของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู

ที่	ประเด็นประเมินความสามารถด้านการวัดและประเมินผล	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1	มีการบอกผลการเรียนรู้ที่คาดหวังกับนักเรียนอย่างชัดเจน	4.60	0.55	มากที่สุด
2	เก็บรวบรวมข้อมูลในการประเมินนักเรียนอย่างครอบคลุมครบถ้วน	4.40	0.55	มาก
3	ประเมินผู้เรียนโดยปราศจากอคติ ไม่เอื้อประโยชน์ต่อผู้เรียนบางกลุ่ม	4.40	0.55	มาก
4	ตัดสินผลการเรียนถูกต้อง	5.00	0.00	มากที่สุด
5	มีการประเมินที่ส่งเสริมการเรียนรู้และพัฒนาผู้เรียน	5.00	0.00	มากที่สุด
6	สามารถให้นักเรียนเข้าถึงผลการประเมินได้ง่าย	4.00	0.75	มาก
7	มีการประเมินที่สอดคล้องกับหลักพื้นฐานด้านสิทธิมนุษยชน	4.40	0.55	มาก
8	บอกจุดแข็งและจุดที่ควรพัฒนาแก่นักเรียน	4.40	0.55	มาก
9	ใช้ข้อมูลจากนักเรียนหรือผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมในการประเมิน	4.20	0.84	มาก
10	ใช้ประโยชน์จากการประเมินมาพัฒนานักเรียน	4.60	0.55	มากที่สุด
11	รายงานผลการเรียนให้นักเรียนทราบสม่ำเสมอ	4.80	0.45	มากที่สุด
12	รายงานผลประเมินให้ผู้ปกครองทราบ	4.20	0.84	มาก
13	การประเมินของครูฝึกสอนทำให้นักเรียนรู้สึกอยากพัฒนาตนเอง	4.60	0.55	มากที่สุด
เฉลี่ย		4.51	0.51	มากที่สุด

ที่มา : ผู้วิจัย

จากตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานผลการประเมินความสามารถด้านการวัดและประเมินผลของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูในภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.51$, S.D. = 0.51) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ข้อที่ 4 ตัดสินผลการเรียนถูกต้อง และข้อที่ 5 มีการประเมินที่ส่งเสริมการเรียนรู้และพัฒนาผู้เรียน

อยู่ในอันดับสูงสุด มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 5.00$, S.D. = 0.00) รองลงมาคือ ข้อที่ 11 รายงานผลการเรียนให้นักเรียนทราบสม่ำเสมอ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.80$, S.D. = 0.45) และข้อที่ 6 สามารถให้นักเรียนเข้าถึงผลการประเมินได้ง่าย อยู่ในอันดับต่ำสุด มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.00$, S.D. = 0.75)

2) ผลประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการใช้รูปแบบการโค้ชชิ่งร่วมกับการให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกที่เสริมสร้างสมรรถนะทางการประเมินของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู

ตารางที่ 3 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานผลประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการใช้รูปแบบการโค้ชชิ่งร่วมกับการให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวก

ที่	รายการประเมินความพึงพอใจ	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1	มีการกำหนดเป้าหมายการดำเนินงานร่วมกันระหว่างอาจารย์และนักศึกษา	4.60	0.55	มากที่สุด
2	เป้าหมายการดำเนินงานมีความชัดเจน	5.00	0.00	มากที่สุด
3	อาจารย์วิเคราะห์ความสามารถในการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของนักศึกษาได้ตรงตามความสามารถ	4.40	0.55	มาก
4	อาจารย์มอบหมายงานที่เหมาะสมกับความสนใจและศักยภาพของนักศึกษา	4.20	0.84	มาก
5	อาจารย์เสนอแนะแนวทางการพัฒนาการดำเนินงานได้เหมาะสม	4.40	0.55	มาก
6	อาจารย์ให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักศึกษาโดยเชื่อมโยงความรู้สู่การพัฒนาการวัดและประเมินผล	4.60	0.55	มากที่สุด
เฉลี่ย		4.53	0.50	มากที่สุด

ที่มา : ผู้วิจัย

จากตารางที่ 3 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานผลประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการใช้รูปแบบการโค้ชชิ่งร่วมกับการให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกในภาพรวม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.53$, S.D. = 0.50) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ข้อที่ 2 เป้าหมายการดำเนินงานมีความชัดเจน อยู่ในอันดับสูงสุด มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 5.00$, S.D. = 0.00) รองลงมาคือ ข้อที่ 1 มีการกำหนดเป้าหมายการดำเนินงานร่วมกันระหว่างอาจารย์และนักศึกษา และข้อที่ 6 อาจารย์ให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักศึกษาโดยเชื่อมโยงความรู้สู่การพัฒนาการวัดและประเมินผล มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.60$, S.D. = 0.55) และ ข้อที่ 4 อาจารย์มอบหมายงานที่เหมาะสมกับความสนใจและศักยภาพของนักศึกษา อยู่ในอันดับต่ำสุด มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.20$, S.D. = 0.84)

สรุป

1. รูปแบบการโค้ชร่วมกับกระบวนการให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกที่เสริมสร้างสมรรถนะทางการประเมินของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู GROW Model มี 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 G-Goal (เป้าหมาย) กำหนดเป้าหมายที่ชัดเจนและเฉพาะเจาะจงที่ต้องการบรรลุ

ขั้นตอนที่ 2 R-Real (ความเป็นจริง) โค้ชกระตุ้นให้นักศึกษาวิเคราะห์สภาพความเป็นจริงของตนให้สัมพันธ์กับเป้าหมาย

ขั้นตอนที่ 3 O-Option (ทางเลือก) โค้ชให้นักศึกษาเลือกกลยุทธ์ต่าง ๆ เพื่อก้าวไปข้างหน้าสู่จุดหมาย

ขั้นตอนที่ 4 W-Will (ความตั้งใจ) ประเมินผลลัพธ์และความมุ่งมั่นในการดำเนินการตามเป้าหมาย พร้อมทั้งให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกแก่ผู้เรียนเพื่อเชื่อมโยงความรู้และเพื่อพัฒนางาน

2. ประสิทธิภาพของรูปแบบการโค้ชร่วมกับกระบวนการให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกที่เสริมสร้างสมรรถนะทางการประเมินของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู

1) ความสามารถด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูในภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.51, S.D. = 0.51$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านการตัดสินผลการเรียนถูกต้อง และด้านการประเมินที่ส่งเสริมการเรียนรู้และพัฒนาผู้เรียน อยู่ในอันดับสูงสุด มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 5.00, S.D. = 0.00$) รองลงมาคือ ด้านการรายงานผลการเรียนให้นักเรียนทราบสม่ำเสมอ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.80, S.D. = 0.45$) และด้านความสามารถให้นักเรียนเข้าถึงผลการประเมินได้ง่าย อยู่ในอันดับต่ำสุด มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.00, S.D. = 0.75$)

2) ผลประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการใช้รูปแบบการโค้ชร่วมกับกระบวนการให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกในภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.53, S.D. = 0.50$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านเป้าหมายการดำเนินงานมีความชัดเจน อยู่ในอันดับสูงสุด มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 5.00, S.D. = 0.00$) รองลงมาคือ ด้านการกำหนดเป้าหมายการดำเนินงานร่วมกันระหว่างอาจารย์และนักศึกษา และด้านอาจารย์ให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักศึกษาโดยเชื่อมโยงความรู้สู่การพัฒนาการวัดและประเมินผล มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.60, S.D. = 0.55$) และด้านอาจารย์มอบหมายงานที่เหมาะสมกับความสนใจและศักยภาพของนักศึกษา อยู่ในอันดับต่ำสุด มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.20, S.D. = 0.84$)

อภิปรายผล

1. จากวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1 เพื่อพัฒนารูปแบบการโค้ชชิ่งร่วมกับทำให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกที่เสริมสร้างสมรรถนะทางการประเมินของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ผลการวิจัยพบว่า GROW Model ขั้นตอนที่ 1 G-Goal (เป้าหมาย) กำหนดเป้าหมายที่ชัดเจนและเฉพาะเจาะจงที่ต้องการบรรลุ ขั้นตอนที่ 2 R-Real (ความเป็นจริง) โค้ชกระตุ้นให้นักศึกษาวิเคราะห์สภาพความเป็นจริงของตนให้สัมพันธ์กับเป้าหมาย สอดคล้องกับแนวคิดของซัยมงคล ปินะสา ธนธิชัย สวัสดิ์ และกฤษฎากาญจน์ โต้พิทักษ์ (2565, น. 79) ที่กล่าวว่า แนวทางในการปฏิบัติเพื่อพัฒนาศักยภาพทางการประเมินแบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอนใหญ่ ๆ คือ 1) การวางแผนก่อนการดำเนินการ ขั้นแรกผู้ปฏิบัติจำเป็นต้องทราบถึงแรงจูงใจในการดำเนินการ จากนั้นจึงทำการกำหนดวัตถุประสงค์ที่ต้องการในการพัฒนามีการประเมินความพร้อมขององค์กรหรือบริบทที่จะดำเนินการ เพื่อนำไปสู่การกำหนดเป็นกรอบแนวคิด ซึ่งสรุปได้ว่า การวางแผนก่อนการดำเนินการประกอบด้วย การพิจารณาแรงจูงใจในการดำเนินการ การกำหนดวัตถุประสงค์ในการพัฒนาการประเมินความพร้อมขององค์กรหรือบริบท และการกำหนดกรอบแนวคิดรายละเอียดในแต่ละขั้นตอน ขั้นตอนที่ 3 O-Option (ทางเลือก) โค้ชให้นักศึกษาเลือกกลยุทธ์ต่าง ๆ เพื่อก้าวไปข้างหน้าสู่จุดหมาย ขั้นตอนที่ 4 W-Will (ความตั้งใจ) ประเมินผลลัพธ์และความมุ่งมั่นในการดำเนินการตามเป้าหมาย พร้อมทั้งให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกแก่ผู้เรียนเพื่อเชื่อมโยงความรู้ และเพื่อพัฒนางาน สอดคล้องกับงานวิจัยของวิสุทธิศักดิ์ หวานพร้อม และเกวลี วัชราทักษิณ (2564, น. 681) ที่ทำการศึกษารื่อง การพัฒนาการโค้ชเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะครูในการจัดการเรียนรู้ผ่านประสบการณ์เพื่อพัฒนาการคิดวิเคราะห์สำหรับนักเรียน ที่พบว่า การโค้ชให้ลงมือปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง การใช้กระบวนการเรียนรู้และพัฒนาในทิศทางบวก การเสริมประเด็นด้านบวกที่ผู้โค้ชมองเห็น คำถามที่กระตุ้นการเรียนรู้ในเชิงบวก รวมทั้งการถามถึงความต้องการที่จะปรับเปลี่ยนด้วยคำถามว่า “จะดีกว่านี้.....ถ้า” ก่อให้เกิดการสะท้อนที่มองเห็นภาพอย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้การโค้ชยังเป็นเสมือนการชี้แนะ ช่วยเหลือ และสนับสนุนผู้ที่ได้รับการโค้ชเป็นการช่วยดึงศักยภาพของผู้ที่ได้รับการโค้ชเพื่อให้บรรลุเป้าหมายของการโค้ชได้ เป็นการนิเทศเพื่อพัฒนาอย่างมีเป้าหมายตามกระบวนการและองค์ประกอบของรูปแบบการโค้ช ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของพระมหาณรงค์ราช ครองเชื้อ (2565, น. 179) ที่ทำการศึกษารื่อง การพัฒนารูปแบบการโค้ชแบบพหุวิธีเพื่อพัฒนาสมรรถนะการจัดการเรียนรู้โดยใช้ोरัยสัจเป็นฐานของพระสอนศีลธรรม ที่พบว่า การพัฒนาความสามารถของพระสอนศีลธรรมด้วยการโค้ชแบบพหุวิธีบูรณาการหลักกัลยาณมิตรที่ดึงศักยภาพของพระสอนศีลธรรมให้สามารถจัดการเรียนรู้โดยใช้ोरัยสัจเป็นฐานตามกระบวนการไตรสิกขาอย่างมีสติสัมปชัญญะ ทำให้ผู้เรียนบรรลุความคิดเชิงเหตุผลทางพระพุทธศาสนาได้

2. จากวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 2 เพื่อประเมินประสิทธิผลของรูปแบบการโค้ช ร่วมกับการให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกที่เสริมสร้างสมรรถนะทางการประเมินของนักศึกษา ฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ผลการวิจัยพบว่า

1) ผลการประเมินความสามารถด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูในภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.51, S.D. = 0.51$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านการตัดสินผลการเรียนถูกต้อง และด้านการประเมินที่ส่งเสริมการเรียนรู้และพัฒนาผู้เรียน อยู่ในอันดับสูงสุด มีค่าเฉลี่ย อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 5.00, S.D. = 0.00$) รองลงมาคือ ด้านการรายงานผลการเรียน ให้นักเรียนทราบสม่ำเสมอ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.80, S.D. = 0.45$) และด้านความสามารถให้นักเรียนเข้าถึงผลการประเมินได้ง่าย อยู่ในอันดับต่ำสุด มีค่าเฉลี่ย อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.00, S.D. = 0.75$) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะรูปแบบการโค้ชที่ผู้วิจัยได้ใช้แนวคิด หลักการ ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการโค้ชแบบ 3Es (วิจัย วงษ์ใหญ่ และมารุต พัฒนา, 2562, น. 7-8) กระบวนการให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวก (พินดา วราสุนันท์, 2558, น. 87) และ แนวคิดการติดตามดูแลให้คำแนะนำของสเวน (Sweeny, 2007, p. 197) ผู้วิจัยทำหน้าที่ เป็นอาจารย์นิเทศก์ เป็นโค้ช เป็นผู้ดูแลให้คำแนะนำ ประกอบกับนักศึกษาฝึกประสบการณ์ วิชาชีพครูทำหน้าที่ตามบทบาทอย่างเหมาะสม มีการให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อพัฒนาสมรรถนะ ทางการประเมินอย่างต่อเนื่อง ทำให้เกิดการเรียนรู้ในทุกครั้ง สอดคล้องกับงานวิจัยของ ขวัญเกื้อ แสงแก้ว (2565, น. 63-64) ที่กล่าวว่า ผู้วิจัยทำหน้าที่เป็นโค้ชเพื่อช่วยเหลือ ครูภาษาไทยผู้รับการโค้ชอย่างต่อเนื่อง ผู้วิจัยให้คำแนะนำและเสริมพลังกันอย่างต่อเนื่อง ทำให้ครูภาษาไทยเรียนรู้จากการฝึกปฏิบัติ การฝึกวิเคราะห์หลักสูตร การออกแบบแผน การจัดการเรียนรู้ การจัดการเรียนรู้ในชั้นเรียน ร่วมกับการได้รับการโค้ชโดยผู้เชี่ยวชาญ (Expert coaching)

2) ผลประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการใช้รูปแบบการโค้ชร่วมกับการให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกในภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.53, S.D. = 0.50$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านเป้าหมายการดำเนินงานมีความชัดเจน อยู่ในอันดับสูงสุด มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 5.00, S.D. = 0.00$) รองลงมาคือ ด้านการกำหนด เป้าหมายการดำเนินงานร่วมกันระหว่างอาจารย์และนักศึกษา และด้านอาจารย์ให้ข้อมูล ย้อนกลับแก่นักศึกษาโดยเชื่อมโยงความรู้สู่การพัฒนาการวัดและประเมินผล มีค่าเฉลี่ย อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.60, S.D. = 0.55$) และด้านอาจารย์มอบหมายงานที่เหมาะสม กับความสนใจและศักยภาพของนักศึกษา อยู่ในอันดับต่ำสุด มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.20, S.D. = 0.84$) แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูมีสมรรถนะ การประเมินเพียงพอต่อการจัดการเรียนรู้ สร้างความพึงพอใจที่มีต่อรูปแบบการโค้ชร่วมกับการ กระบวนการให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกที่เสริมสร้างสมรรถนะทางการประเมินของนักศึกษา

ฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูในระดับมากที่สุด สอดคล้องกับงานวิจัยของขอบฟ้า จันทรเจริญ วราภรณ์ ไทยมา และภัทราวดี มากมี (2564, น. 139) ในงานวิจัย เรื่อง แนวทางในการผลิต นักศึกษาวิชาชีพครูมหาวิทยาลัยราชภัฏในภาคตะวันออกเฉียงเหนือตามมาตรฐานความรู้ วิชาชีพครูฐานสมรรถนะที่กล่าวว่า ผลผลิตจากแนวทางการผลิตนักศึกษาวิชาชีพครู ผลผลิต ตามความคิดเห็นของคณาจารย์และผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏแสดงให้เห็นว่า นักศึกษา วิชาชีพครูมีความรู้และทักษะเพียงพอต่อการเรียนการสอน และมีความพึงพอใจต่อวิธีการ ผลิตนักศึกษาวิชาชีพครู สอดคล้องกับความคิดเห็นของแนวทางการผลิตนักศึกษาวิชาชีพครู ต่อผลผลิตการพัฒนานักศึกษาวิชาชีพครูของมหาวิทยาลัยราชภัฏ และเสริมว่านักศึกษา วิชาชีพครูควรมีการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเพิ่มขึ้น สถานศึกษาควรมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ทำให้เกิดการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมอย่างแท้จริง

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

1.1 เพิ่มเครื่องมือวัดสมรรถนะทางการประเมินมากขึ้นเพื่อให้ครอบคลุม รูปแบบการวัดและประเมินผลที่มีความหลากหลาย

1.2 ควรมีการอบรม ประชุมชี้แจง ครูที่เลี้ยงก่อนใช้รูปแบบการโค้ชร่วมกับ การให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกที่เสริมสร้างสมรรถนะทางการประเมินของนักศึกษา ฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ให้เข้าใจบทบาทในการเสริมสร้างสมรรถนะทางการประเมิน ของนักศึกษา

1.3 ควรมีกระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ (PLC) ระหว่าง อาจารย์นิเทศก์ร่วมกับครูที่เลี้ยงอย่างน้อยเดือนละ 1 ครั้ง เพื่อให้กระบวนการใช้รูปแบบ การโค้ชร่วมกับ การให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกที่เสริมสร้างสมรรถนะทางการประเมินของ นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู เป็นไปในทิศทางเดียวกัน

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรนำรูปแบบการโค้ชร่วมกับ การให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกที่เสริมสร้าง สมรรถนะทางการประเมินของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูไปประยุกต์ใช้ ในการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพครูด้านอื่น ๆ อาทิ ด้านการออกแบบการเรียนรู้ ด้านการวิจัย ในชั้นเรียน ด้านการผลิตสื่อและนวัตกรรม เป็นต้น

2.2 ควรมีการวิจัยถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อสมรรถนะแนวทางการผลิตนักศึกษา วิชาชีพครูระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานในศตวรรษที่ 21 เพราะสมรรถนะของแนวทาง การผลิตนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูอาจมีการเปลี่ยนแปลงตามยุคสมัยและ เทคโนโลยีที่พัฒนาขึ้น เพื่อทราบถึงสมรรถนะของแนวทางการผลิตนักศึกษาวิชาชีพครู ที่จำเป็นต่อการพัฒนาต่อไป

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้ได้รับการสนับสนุนทุนวิจัยการเรียนการสอน ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2566 สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ผู้วิจัยขอขอบคุณสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ที่จัดสรรทุนวิจัยให้กับผู้วิจัย

รายการอ้างอิง

- ขวัญแก้ว แสงแก้ว. (2565). “การพัฒนารูปแบบการโค้ชโดยผู้เชี่ยวชาญเพื่อส่งเสริมสมรรถนะการจัดการเรียนรู้เชิงรุกของครูภาษาไทย ในการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 10”. *วารสารนวัตกรรมการจัดการศึกษาและการวิจัย*, 4, 2: 53-66.
- ขอบฟ้า จันทรเจริญ วราภรณ์ ไทยมา และ ภัทราวดี มากมี. (2564). “แนวทางในการผลิตนักศึกษาวิชาชีพรูทมาหาวิทยาลัยราชภัฏในภาคตะวันออกเฉียงเหนือตามมาตรฐานความรู้วิชาชีพรูทมาสมรรถนะ”. *วารสารวิชาการคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี*, 12, 1: 151-166.
- ชัยมงคล ปินะสา ธนธิชัย สวัสดิ์ และกฤษฎากาญจน์ โตพิทักษ์. (2565). “การสร้างความสามารถทางการประเมิน : แนวคิดและการประยุกต์ใช้”. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร*, 20, 1: 76-94.
- เบญจมาศ พุทธิมา. (2561). “การพัฒนาสมรรถนะการสร้างเครื่องมือวัดและประเมินผล การศึกษาของครูผู้สอนโดยใช้เทคนิคการเสริมพลังอำนาจ”. *วารสารวิชาการเครือข่ายบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภาคเหนือ*, 8, 14: 57-72.
- พระมหาดรณรงค์ราช ครองเชื้อ. (2565). “การพัฒนารูปแบบการโค้ชแบบพหุวิธีเพื่อพัฒนาสมรรถนะการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีวิจัยเป็นฐานของพระสอนศีลธรรม”. *วารสารวิชาการ มจร บุรีรัมย์*, 7, 1: 172-186.
- พินดา วราสุนันท์. (2558). “การพัฒนาความสามารถทางการวัดและประเมินผลและการวิจัยในชั้นเรียนของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูด้วยกระบวนการให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวก”. *วารสารวิจัยทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*, 9, 1: 75-89.
- วิชัย วงษ์ใหญ่ และ มารุต พัฒผล. (2562). *การโค้ชเพื่อพัฒนาศักยภาพผู้เรียน*. กรุงเทพฯ: จรัสสินทวงศ์การพิมพ์.
- _____. (2564). *การประเมินการเรียนรู้อย่างสร้างสรรค์*. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- วิไลภรณ์ คำมัน, ฟารีดา หีมอะด้า และกฤตยากาญจน์ โตพิทักษ์. (2564). “การประเมินแบบเสริมพลัง: การประยุกต์ใช้เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพ การประเมินผลการเรียนรู้สู่ความเป็นครูมืออาชีพในศตวรรษที่ 21”. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*, 40, 6: 54-67.
- วิวัฒน์ อ้นน่วม และคณะ. (2559). “รูปแบบการส่งเสริมการพัฒนาสมรรถนะของครู สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา”. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร*, 18, 3: 292-302.
- วิสุทธิศักดิ์ หวานพร้อม และเกวลิ วัชราทักขิน (2564). “การพัฒนาการโค้ชเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะครูในการจัดการเรียนรู้ผ่านประสบการณ์เพื่อพัฒนาการคิดวิเคราะห์สำหรับนักเรียน”. *วารสารสังคมศาสตร์และมานุษยวิทยาเชิงพุทธ*, 6, 12: 669-684.
- วิหาญ พลเพชร, อีรวุฒิ เอกะกุล และวรรณดี แสงประทีปทอง. (2557). “รูปแบบการพัฒนาสมรรถนะด้านการวัดและประเมินการคิด สำหรับครูระดับประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน”. *วารสารวิชาการศึกษาศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*, 15, 2: 74-84.
- สุวิมล สพฤกษ์ศรี. (2561). *ชุมชนการเรียนรู้วิชาชีพโดยผสมผสานเทคโนโลยีเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะการจัดการเรียนรู้โดยใช้ศิลปะเป็นฐานที่ส่งเสริมความสามารถในการสร้างสรรค์นวัตกรรมของนักเรียนระดับประถมศึกษา*. วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา. (2550). *มาตรฐานวิชาชีพทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ: คุรุสภาลาดพร้าว.
- Beaumont, C., O’ Doherty, M. & Shannon, L. (2011). “Reconceptualising assessment feedback: a key to improving student learning”. *Studies in Higher Education*, 36, 6: 671-687.
- Hattie, J. & Timperley, H. (2007). “The power of feedback”. *Review of Educational Research*, 77, 1: 81-112.
- Li, J. & Luca, R.D. (2012). “Review of assessment feedback”. *Studies in Higher Education*, 37, 1: 1-16.
- Sweeny, W. (2007). *Leading the Teacher Induction and Mentoring Program*. 2nd edition. Sage Publications Ltd: United State of America.